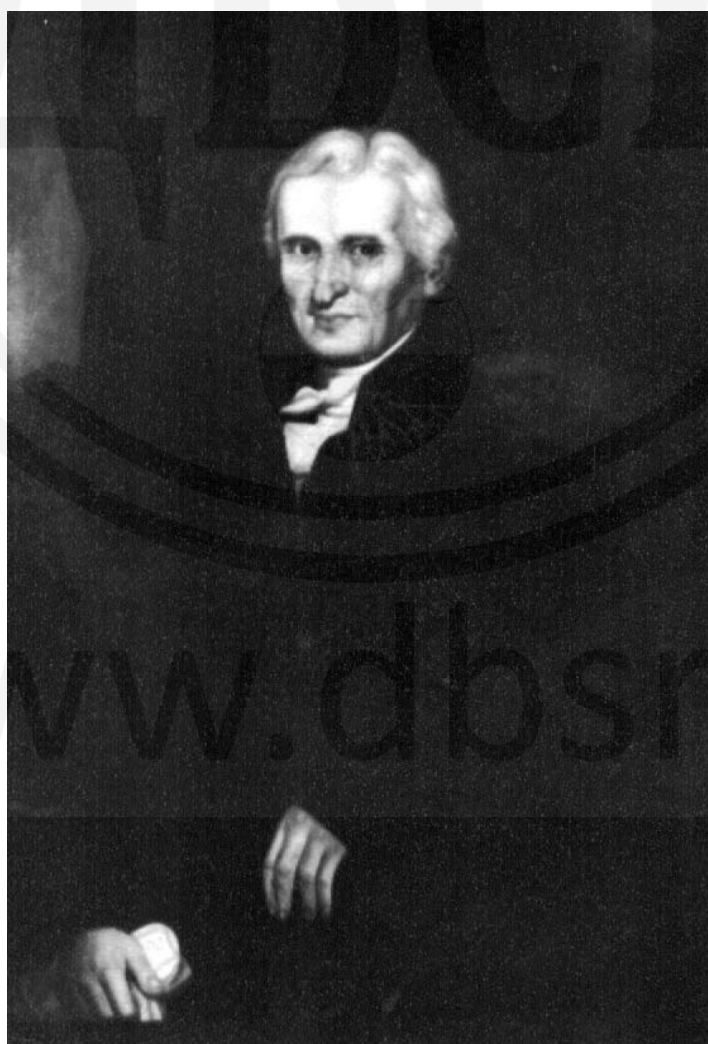

ТЕКЕЛИЈИНО ЗВОНО

ИЗДАЊЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ПАРОХИЈЕ А Р А Д С К Е

Нова серија • Година I • Бр. 2/2009

Сава Текелија

ХРИСТОС ВАСКРСЕ ! ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ !

Из Васкршњег канона:

Предварившия утро яже о Марии, и обретшия камень отвален от гроба, слышаху от Ангела: во свете присносущнем Сушаго, с мертвыми что ищите яко человека? Видите гробныя

пелены, тецыте и миру проповедите, яко воста Господь умертвивый смерть, яко есть Сын Бога, спасающаго род человеческий.

Претекавши јутро мироносице са Маријом, наставши камен одваљен од гроба, слушаху од

Ангела: Што с мртвима као човека тражите Онога који је у вечној светлости? Видите погребне повоје, трчите и свету проповедајте да је васкрсао Господ, победивши смрт, јер је Он Син Бога, који спасава род човечански.

Бели анђео је део композиције «Мироносице на Христовом гробу» из цркве Вазнесења Христовог манастира Милешева и спада не само у најпознатије фреске Србије него се убраја у велике домете Европског сликарства. Сматра се једним од најлепших радова српске и европске уметности Средњег века. На слици је представљен анђео прелепог лика обучен у бео хитон, који седи на камену и мироносицама руком показује место Христовог васкрснућа, односно његов празан гроб. Фреска се налази на јужном зиду западног травеја. Настала је у 13. веку као рад непознатих аутора Грка, школованих у Цариграду, Никеји и Солуну. У 16. веку је преко ње насликана друга фреска па је Бели анђео био сакривен све до 20. века када је ова црква рестаурирана и горња слика уклоњена.

УСКРС 2009. ГОДИНЕ ПРОСЛАВЉЕН У ЦРКВИ СВЕТИХ АПОСТОЛА ПЕТРА И ПАВЛА У АРАДУ

Када су се казальке на часовнику преклопиле у поноћ 18-19. априла 2009. године и протојереј ставрофор Огњан Плавшић, парох арадски, унео Плаштаницу са Христовог гроба у олтар, у Текелијиној цркви започело је Васкршње јутрење. Светлост свећа весело је затреперила у храму и уз радосни звук свих шест звона, која су се поново огласила после Великог Петка, верни народ окупљен у великом броју кренуо је за својим свештеником у трократни опход око храма, са запаљеним свећама у рукама, певајући стихиру «Воскресеније Твоје Христе Спасе...» Пред затвореним вратима храма,

чинодејствујући отац прота је потом отпојао стихове првог васкршњег антифона праћене тропаром „Христос воскрес”. Врата су се отворила и отац прота је, уз појање васкршњег тропара које су сви присутни прихватили, увео вернике у храм осветљен Васкрсом Христовим. На крају богослужења, уз радосни поздрав «Христос васкрсе! Ваистину васкрсе!», верници су кренули својим кућама, носећи запаљене свеће кроз град чије су улице биле пуне пролазника, који су се такође враћали из других православних храмова са поноћне васкршње литургије.

Молитвена прослава Ускрса

настављена је у недељу 19. априла, васкршњом литургијом. Чинодејствовао је протојереј ставрофор Огњан Плавшић, парох арадски. На јектенија је одговарао хор Текелијине цркве под управом проф. Слободана Бате Паскуловића. Апостол су читали ученици V разреда: Јасмина Жуде и брат и сестра Бранко и Оријана Арсенов.

Посланицу Његове светости Патријарха српског господина Павла и свих архијереја Српске православне цркве прочитао је Миливој Горник, студент завршне године Православног богословског факултета Универзитета «Аурел Влајку» у Араду.

Божидар Панић

Бранко Арсенов

Оријана Арсенов

Јасмина Жуде

ПЕТРОВДАН – ХРАМОВНА СЛАВА ТЕКЕЛИЈИНЕ ЦРКВЕ У АРАДУ

У недељу 12. јула (29. јуна по старом календару), парохијани цркве Светих апостола Петра и Павла, Текелијине цркве у Араду, прославили су Петровдан, храмовну славу. Свету литургију служио је протојереј ставрофор Огњан Плавшић, окружни прота Арадског протопрезвитерата, парох арадски, уз саслужење протојереја Мирослава Стојкова, пароха темишварског, протојереја Небојше Попова, пароха арадгајског и јереја Ивана Попова, пароха улбечког. Богослужењу су присуствовали многи верници. Парохијанима Текелијине цркве придружили су се Срби из Арад-Гаја и других околних места као и педесетак чланова Удружења потомака ратника Србије 1912-1918. године, подружнице из Смедерева, који су дошли да посете гробља српских интернираца страдалих у аустроугарском концентрационом логору у Араду током Првог светског рата. Апостол је читао Миливој Горник, апсолвент Богословског факултета арадског Универзитета «Аурел Влајку». Проповед о Светим апостолима Петру и Павлу одражао је млади свештеник јереј Иван Попов. На

јектенија је у једном делу литургије одговарао хор Текелијине цркве под управом проф. Слободана-Бате Паскуловића, а у другом делу хор арад-гајске Преображенске цркве под управом господина Јована Шандића.

Вечерње са освешћењем кољива и вина и резањем славског колача одржано је такође у присуству многобројних верника. Чиновејствовао је протојереј ставрофор Огњан Плавшић уз саслужење десетак свештеника из Арадског и Темишварског протопрезвитерата и двојице свештеника сестринске Румунске православне цркве. Арадском и арад-гајском хору придружио се и црквени хор из Фенлака. Богослужењу су присуствовали заменик градоначелника Арада господин Левенте Богнар и други представници локалних власти, председник Савеза Срба у Румунији господин Славомир Гвозденовић и наш посланик у Румунском парламенту господин Душан Попов. Овогодишњи кум био је господин Славко Ненадов са породицом. Славску ружу и кумство за наредну годину преузео је господин Миливој

Силашки са породицом. О овоземаљском животу светих апостола Петра и Павла беседио је протонамесник Душан Кључар, парох варјашки. На крају вечерњег богослужења, протојереј ставрофор Огњан Плавшић захвалио је својој браћи у Христу, свештеницима који су учествовали у богослужењима, кумовима, црквеним хорovima, свим гостима, као и парохијанима Текелијине цркве на учешћу у овогодишњој молитвеној прослави Петровдана.

У наставку, по већ устаљеној дугогодишњој традицији, у порти Текелијине цркве уследио је богат фолклорни програм у извођењу: КУД «Плави Делија» из Великог Семпетра (руководилац госпођа Даница Пелајић, председница месне организације Савез Срба, кореограф господин Радован Јованов), КУД «Сава Текелија» из Арада (кореографија – господин Ставан Ристић). Уз пратњу оркестра Оливера Маркова из Великог Семиклоша, солистичке нумере изводили су Александра Мандреан, Душан Белин и Богдан Житару.

Б. Панић

АРХИЈЕРЕЈСКА ЛИТУРГИЈА У ТЕКЕЛИЈИНОЈ ЦРКВИ

У недељу 23. августа 2009. године, на дан Светог мученика Лаврентија, Његово Преосвештенство Г. Лукијан, Епископ будимски и администратор Епархије темишварске, служио је Свету Архијерејску Литургију у цркви Светих апостола Петра и Павла у Араду уз саслужење протојереја ставрофора Огњана Плавшића, пароха арадског, протојереја Небојше Попова, пароха арадгајског, јеромонаха Панарета, игумана манастира Бођана, јеромонаха Јустина манастира Светог Георгија, јерођакон Клеопе манастира Старо Хопово, јакон Милана Миоковића и

јакон Зорана Живића. Владика Лукијан је у току Литургије рукоположио у чин јерођакон раније у манастиру Бездин замонашеног искушеника Миодрага, који је на постригу добио име Симеон, према српском светитељу преподобном Симеону Мироточивом.

У својој архијерејској беседи Владика Лукијан је поред осталог подсетио вернике да је место сусрета Бога и Човека Црква Божија у којој се на Литургији приноси бескрвна Жртва Тела и Крви Христове. Литургија је највећа радост и највећа гозба коју можемо да доживимо у

овоме свету, а да је суштина монаштва - одрећи се свега и поћи за Христом.

На велики празник Успења Пресвете Богородице, Његово Преосвештенство Г. Лукијан служио је Свету Архијерејску Литургију у манастиру Бездину, уз саслужење протојереја Огњана Плавшића, јереја Пере Илијевића, пароха сепетарског, јереја Милована Милина, пароха торњанског, печканског и надлачког, јакон Милана Миоковића, Јоце Несторовића и Зорана Живића. Владика Лукијан је у току Литургије унапредио јерођакон Симеона у чин јеромонаха. **Б.П.**

УПОКОЈИО СЕ У ГОСПОДУ ЊЕГОВА СВЕТОСТ ПАТРИЈАРХ СРПСКИ ГОСПОДИН ПАВЛЕ

Његова светост Патријарх српски господин Павле упокојио се у Господу у недељу, 15. 11. 2009. у 96. години живота. Као 44. поглавар Српске православне цркве патријарх Павле је на светосавском трону провео 19 непуних година. За првојерарха изабран је 1. децембра 1990. године после 34 године проведе као епископ Рашко-призренске епархије. Мудром руком и благом речи управљао је српском црквом у најтежим временима по српски народ у новијој историји.

Блаженопочивши Патријарх Павле сахрањен је, по сопственој жељи, у порти манастира Раковица, у истоименом београдском насељу.

На дан сахране блаженопочившег Патријарха, 19. новембра, у Текелијиној цркви служена је заупокојена литургија

МОЛИТВА ЊЕГОВЕ СВЕТОСТИ ПАТРИЈАРХА СРПСКОГ ГОСПОДИНА ПАВЛА

За милост Божју нама недо-
стојним слугама Његовим, да
сачува све нас од мржње и злих
дела и да усли у нас љубав
несебичну, по којој ће сви
познати да смо ученици Хри-
стови, народ Божји, као и Свети
преци наши, те да се увек знамо
определити за истину и правду
Царства небескога, Господу се
помолимо.

За све оне који учинише
неправду ближњима својима,
било да сироте учвелише или
невину крв пролише, мржњом

узвративши на мржњу, да им Бог
подари покајање, просветли ум и
срце и обасја душу светом љу-
бављу и према непријатељима,
Господу се помолимо.

Господе, како је много непри-
јатеља који војују против нас и
говоре: нема им помоћи ни од
Бога ни од људи. Господе, Ти
нам пружи руку своју да остане-
мо народ Твој и по вери и по де-
лима. Ако морамо да страдамо,
нека то буде на путу правде Твоје
и истине Твоје – не допусти да
буде због неправде наше или

мржње ма према коме. Рецимо
сви усрдно: Господе, помилуј.

Још се молимо Богу, Спаси-
тељу свих људи, и за неприја-
теље – да их Господ чове-
кољубиви одврати од насиља над
православним народом нашим;
да нам не руше свете храмове и
гробове, децу не убијају и народ
не прогоне, него да се и они
обрате на пут покајања, правде и
спасења. Рецимо сви усрдно:
Господе, помилуј.

Са web-сајта „Православље“
15.11.2009.

РЕКЛИ СУ О БЛАЖЕНОПОЧИВШЕМ ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ:

Нико није тише говорио а да
се даље чуо; нико с мање речи
није рекао више, нико није лакше
ходио земљом а да је остављао
дубље трагове; нико није био
мањег раста а да се видео с
веће даљине! Отуда, ни више
људи ни веће тишине него на
његовом погребу!

**Матија Бећковић,
књижевник**

*

Урођено интелектуално поште-
ње, начелна скромност, само-
прегорна стрпљивост и трпељи-
вост, истинољубље и правдо-
љубље, тражење мудре мере,
реалистички приступ човеку-
појединцу и судбини шире
заједнице: ове, запажене и хва-
љене врлине почившег патри-
јарха у исто време су и суш-
тинске одлике народне душев-
ности које у последње време
заборављамо, или их од себе
кријемо. У великом Пастиру се,
силом животног искуства и

монашког опредељења, на виси-
ни истакнуте црквене дужности,
све то сажело и прочистило,
показало се у савршеном складу,
у пуној снази, утолико видније
што је дух модерног доба у
многима од нас подстакао по-
роке као што су ситна лукавост,
бестидна бахатост, грамзивост
за материјалним добрима, без-
верје и саможивост. Покојни
патријарх је високо уздигао и
потврдио моралне и људске
норме које постоје у нашем
народу; он се с њима родио и
одрастао, па их је, за себе и за
све нас, потврдио у хришћанском
кључу.

Нашао нам се у тешким, у
страшним временима, послат да
нас умирује и теши, да нас
укрепи у понижењу и страдал-
ништву. За мене, он је пре свега
патријарх под бомбардовањем,
сведок црног пролећа и помра-
ченог лета године 1999. На
фотографији из тих дана сним-

љеној 20. априла, стоји скршен и
скрушен, скрштених руку, обо-
рене главе, а крст га, у позадини,
чини сличним распетом Христу.

Много је знао, много праштао,
трпео и разумевао, уверен да Бог
све види.

Одлазећи са овог света, па-
тријарх нам је отворио очи за
наш народ; показао нам је нацију
у чије смо постојање, притиснути
многим злима и искушењима,
почели сумњати. То је, можда,
највеће чудо које је учинио, и
најлепше откриће које нам је, са
одра, показао. Та колона, која је
три дана дефиловала кроз пре-
стоницу, тај свет који га је, у
свему, био достојан, његово је
највеће дело и најужбудљивије
завештање. Одлазећи, окупио
нас је око свог одра, и пребројао.
Увидели смо да нас има много
више него што смо знали и прет-
постављали.

**Милован Данојлић,
књижевник**

Проповед, недеља 26. по Духовима

У име Оца и Сина и Светога Духа

Високо пречасни оче, љубазни хришћани, драга браћо и сестре,

Чули смо данас Христову јеванђелску причу о безумном богаташу, душекорисну и поучну за све нас. Овај човек у своме животу имао је само један једини циљ: стицање и гомилање земаљског богатства, и то као средство само за своје телесне насладе, уживања и раскалашан живот.

Неоспорно је да сваки човек мора да брине за обезбеђење услова за одржавање свога телесног живота: за храну, одело, кров над главом и друге нужне потребе. Но, стицање и гомилање материјалних добара, и то ради бурног и раскалашног живота, не би требало да буде циљ ниједног хришћана данас, као што је то био једини циљ овог безумног богаташа, о коме нам говори данашње свето јеванђеље. Овом богаташу једне године обилно је родило све што је на њиви посејао, тако да се забринуо: где ће сместити тај толики род, јер није имао довољно места у старим житницама. Одлучио је да поруши старе житнице и сагради нове и у њих смести тај толики годишњи род, а затим ће рећи: „*Душо имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се*“ (Лк. 12, 20).

По овој народној: „*Човек снује а Бог одређује*“, при таквом размишљању Бог му рече: „*Безумниче, ову ноћ тражиће душу твоју од тебе; а што си припремио чије ће бити? Тако бива ономе који себи тече благо, а не богати*

се у Богу“ (Лк. 12, 20).

Схватање овог човека, драга браћо и сестре, по питању стицања и коришћења земаљског блага је сасвим погрешно. Прво, што је сматрао да је он једини и апсолутни власник свога богатства, да он једини има право да располаже, по своме нахођењу, са тим иметком и да га користи за разна уживања и телесне забаве. Заборавио је да му је Господ поклонио то и толико благо да он пристојно живи, користећи га и да помогне оне који имају потребу за ту и такву његову помоћ. То земаљско благо не сме да буде циљ његовог живота, већ средство за подмирење сопствених животних потреба и за помоћ сиромашнима.

Друго, његово мишљење да душа има потребе за материјалном храном је погрешно, јер каже он: „душо, имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј и весели се.“ Заборавио је да душа има потребу да се храни духовном храном, са богате Божанске трпезе, потребу за истином и правдом, љубављу и милосрђем, надом и вером.

Трећа његова грешка је у томе што овај безумни богаташ кроји планове сам, без Бога и против Бога. Он гласно размишља: учинићу то и то, а затим ће душа моја да једе, пије и да се весели. Заборавио је да све што човек планира и гради супротно вољи Божијој непостојано је, као да гради кућу на песку и од првих јачих удара ветра кућа се руши. Наш рад и труд уродиће

добрим плодом, ако се нешто ради са благословом Божијим.

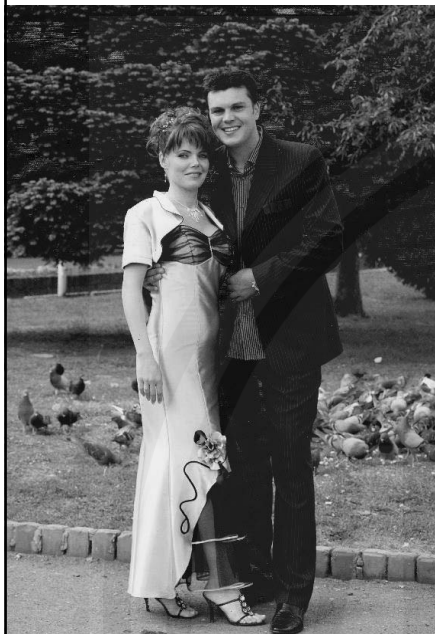
Крај живота овог безумног богаташа, драга браћо и сестре, је трагичан по њега. Када је без Бога испланирао да живи у раскоши и расипању, чуо је глас Божији: „*Безумниче ову ноћ тражиће душу твоју од тебе; а што си припремио чије ће бити?*“ Престао је његов земаљски живот. Нема више ни његових нових житница, ни обилатног годишњег земаљског рода. Но поред тога, изгубљена је његова душа заједно са губитком земаљског блага, јер је речено: „*Где је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше*“ (Лк. 12, 34).

Ова увек актуелна Христова јеванђелска прича, треба и данас да свима нама буде добра поука и лекција. Не заборавимо да смо на земљи привремени гости, да оно што поседујемо није наше власништво, већ Божије, а нама је дато само на управљање и коришћење. Нека нам не буде циљ у животу стицање и гомилање материјалног блага, већ само чињење добрих дела. Једно добро дело учињено ради Господа: чаша хладне воде, парче насушног хлеба, једна утешна реч и обрисана суза паћенику, широм нам отварају врата царства Божијег, да не доживимо тешку судбину безумног богаташа, сада и увек и у векове векова. Амин.

Миливој Горник,
апсолвент
Богословског факултетеа

ИЗ МАТИЧНИХ КЊИГА ТЕКЕЛИЈИНЕ ЦРКВЕ

ВЕНЧАЊЕ

Мирча и Кристина Балаћану

У суботу, 25. априла 2009. у цркви Светих апостола Петра и Павла у Араду, венчани су Мирчеа Балаћану и Кристина Путерић. Венчани кумови били су брачни пар Ласло и Весна Галамбош. Обред венчања обавио је протојереј ставрофор Огњан Плавшић.

У суботу, 25. априла 2009. у цркви Светих апостола Петра и Павла у Араду, крштена је Карла Марија Викторија, кћи Мирче и Кристине Балаћану. Кума на крштењу била је Алиса Галамбош. Обред крштења и миропомазања обавио је протојереј ставрофор Огњан Плавшић.

КРШТЕЊЕ

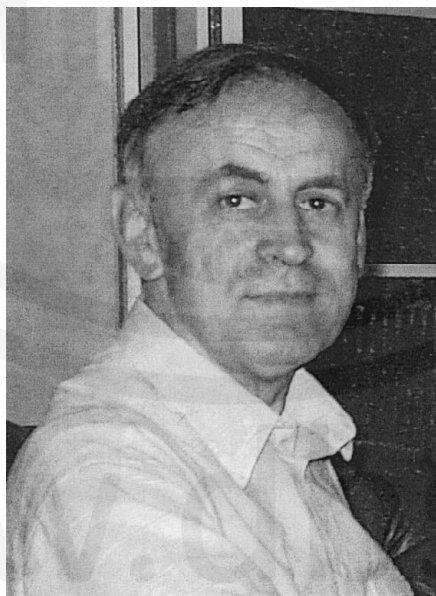

Крштење Карле Марије Викторије

НАШИ ПОКОЈНИЦИ

У 62. години живота преминуо је угледни арадски лекар др Миливој Стаморан. Рођен је у Наћфали 6. новембра 1947. године. Основно образовање стекао је у родном селу. Школовање је наставио у арадском Лицеју «Мојсе Никоара». Дипломирао је 1971. године на Медицинском факултету у Темишвару.

Након вишегодишњег усавршавања у Букурешту постаје лекар специјалиста дијабетолог. Од 1976. године па до преране смрти радио је у Арадској жупанијској болници. Врхунски специјалиста, вредан и преду-

Др Миливој Стаморан
(1947 † 2009)

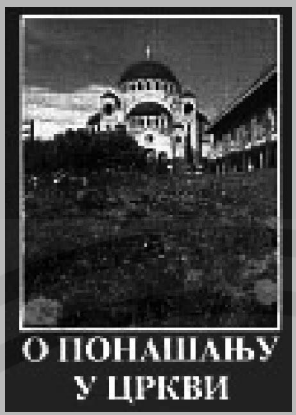
зимљив, сав предан својој професији, др Миливој Стаморан урадио је пионирски посао у арадском здравству – основао је прво савремено одељење ди-

гестивне ендоскопије, стекавши тако и другу специјализацију – гастроентеролог. Више од три деценије одговорно је вршио лекарску дужност и до краја испоштовао Хипократову заклетву.

Тешко је набројати све људске врлине које су красиле др Миливоја Стаморана. Високо моралан у духу хришћанске етике, био је истовремено интелектуалац широких видика. Пресељење у вечност др Миливоја Стаморана за српску заједницу у Араду, чији је одан и привржен члан био, представља ненадокнадив губитак. Господ нека му подари блажени вечни покој.

ДУХОВНОСТ

Са циљем да парохијанима Текелијине цркве пружимо корисно штиво о правилима понашања у цркви за време богослужења, објављујемо неколико поглавља из књиге «О понашању у цркви», издање Православне Народне Хришћанске Заједнице – Шабац.

ПОНАШАЊЕ У ЦРКВИ

Као што киша узрокује да семе расте, тако црквена богослужења јачају душу за чињење добрих дела. Св. Јефрем Сирин

УВОД

На самоме почетку, да бисмо што лакше схватили и усвојили наше понашање и дужности, које од нас захтева храм и свето богослужење, потребно је истаћи шта је храм, а шта свето богослужење.

За разлику од Цркве, која је духовна заједница људи са Богом, повезаних и сједињених истом вером, истим светим тајнама, истим богослужењем и истом јерархијом, која је живи духовни организам или тело чија је глава Господ Исус Христос, душа и крвоток Дух Свети, а органи и ћелије тела хришћани - храм, или дом Божји је најсветије место на земљи у коме се окупљају верници, чланови Христове Цркве, на заједничку молитву, духовно се чисте и лече. Он је обиталиште славе Божије и војске небеске, место где се велича и слави име Божије, врши најсветија жртва Христова - света тајна Евхаристије (Литургија) и где верници бивају учесници спасоносних дарова које им у име Господа Исуса Христа дају за то посвећена свештена лица.

Свето богослужење је, по речима светог Јована Кронштатског, “узајамно служење Бога људима и људи Богу...слатки разговор човека са Богом, слављење Бога и молба за своје потребе...” Храм и богослужење су неисцрпно врело благодати Божије. Врело из кога се наше душе хране, поје, чисте и снаже, исцељују, освећују и са творцем сједињују, зато и захтевају од нас специфично понашање.

КАКО ТРЕБА ДА СЕ ПОНАШАМО У СВЕТОМ ХРАМУ И НА СВЕТОМ БОГО- СЛУЖЕЊУ

Улазећи у свети храм прекрстимо се побожно уз благи поклон и изговоримо речи: “Ући ћу у Дом Твој, поклониху се са страхом храму Твоје светоме...” и идући тако тихо и нечујно ка целивајућој икони, направимо три поклона крстећи се и изговарајући: “Боже, милостив буди према мени грешноме/грешној и помилуј ме”, а затим се поклонимо присутнима десно и лево и станемо у одговарајућу страну храма.

Уласком у свети храм и заузимањем свога места, приберемо се, сконцентришемо и удубљујемо у смисао молитава и песама које се прозносе, чувајући се од сваког разговора и расејаности и заборавимо све овоземаљске бриге и проблеме у настојању да из храма изађемо

духовно бољи и чистији него што смо ушли у њега.

Док траје богослужење не шетајмо по цркви - храму, не прислужујмо свеће, не целивајмо иконе, не тискајмо се, већ пажљиво и побожно пратимо свето богослужење и настојавајмо да оно буде што лепше и свечаније.

За време читања светог Јеванђеља, у току малог и великог хода, на речи: “Главе своје Господу приклонимо”, “Мир свима”, као и за време кађења, главе своје требамо приклонити.

Посебно треба да смо пажљиви и сконцентрисани на светој Литургији за време читања Јеванђеља, певања Херувимске песме, изношења свете Тајне, читања Символа вере - Исповедања вере, певања Достојно и праведно..., Молитве Госодње, освећења и претварања Светих Дарова, на речи: “Са страхом Божијим и вером приступите” итд.

Они који су се исповедили и припремили за свето Причешће, треба са дубоком вером, побожношћу и искреним кајањем да читају молитву пре причешћа “веујем Господе и исповедам ...” и приступајући светим тајнама Тела и Крви Спаситељеве побожно да се поклоне, скрсте руке (десну преко леве) на грудима и кажу своје крштено име. Након примљеног причешћа целива се крај св. Путира - св. чаше, узме нафора и сачека крај свете Литургије.

Свету тајну Причешћа примају само они који су крштени и који су се постом, молитвом и покајањем очистили, пред свештеником исповедили и на тај начин се припремили за сједињење са Господом. А ко се недостојан причести, без ове припреме, тај, према упозорењу св. Апостола Павла, грешни пред Богом и на суд себи прима свето Причешће (I Кор. 11,27-29).

На светом богослужењу треба молитвено учествовати, било певањем, читањем молитава или побожним праћењем, јер тако срца своја сједињујемо са Христом, осећамо Његово присуство и присуство Светог Духа и хранимо душе своје небеском храмом.

Без оправданог разлога не треба излазити из храма док траје богослужење, нити прислуживати свеће, поготову у најсветијим деловима Литургије. Прислуживање свећа и целивање икона треба обавити или пре или после богослужења.

Водимо строго рачуна у каквом оделу, одећи долазимо у свети храм пред Господа. Пазимо да

не навлачимо на себе грех својим непристојним понашањем и одевањем, жвакаћим гумама у устима, упадљивом шминком, држањем руку на леђима или у цеповима, упадљивим гледањем појединих верника, разговарањем, смехом и сл. Чујмо шта о светом храму и богослужењу каже преподобни старац Силуан: “Кад би људи видели у каквој слави служи свештеник они би падали на земљу од овог виђења; а кад би свештеник видео себе у каквој небеској слави он стоји кад служи своју службу, он би постао велики подвижник, да не би ничим ожалоштио благодат Светог Духа, који живи у њему”.

Ако на све ово не пазимо, какав је онда смисао нашег доласка у храм на свето богослужење? Непристојним понашањем и одевањем ми омаловажавамо дом Божији и службу Божију, дајемо лош пример другима, ометамо друге у молитви, а што је најтрагичније, навлачимо на себе казну Божију. Не заборавимо! С каквом је ревношћу наш Спаситељ извршио поверено Му дело, почевши од првог дана Његове јавне службе, па до последње Његове речи на крсту: “Сврши се”. Он исту ту ревност показује и према светости дома Божијег - храма на земљи, изгонећи из њега оне који су га скрнављивали рекавши им: “Не правите од дома Оца мога дом трговачки” (Мат. 21,12). Исту ту ревност настављају и свети апостоли, па зато апостол Павле и захтева од нас ревност и угледање кад каже: “Угледајте се на Бога, као љубљена деца” (Еф.5,1) и “Угледајте се на мене, као што се ја угледах на Христа” (I Кор. 4,16).

ХРАМ И БОГОСЛУЖЕЊЕ ЧОВЕКОВА НАСУШНА ПОТРЕБА

Најделикатнији и најсложенији је живот човека. Он, поред све сличности са осталим живим бићима, има нешто чиме се разликује и одликује од свих њих, а то је његова душа, религиозност и боголикоост. Бог је створио човека “по својој слици и прилици, по свом облику и подобју” (I Мој. 1,27).

Отуда човек, односно душа његова тежи своме извору, Творцу - Богу “својој слици и прилици”. Због тога, његова веза, контакт, саобраћање са Богом, није потреба слична другим потребама (треба да се испуни, оствари, али не мора), него је то неопходност. “Човек треба Бога, као што треба воду или кисеоник” (Алексис Карел). Сусрет, општење, контакт са Богом човек постиже кроз веру, Цркву и молитву, нарочито у светом храму на светим богослужењима. Свети храм са служитељима који у њему служе и верницима који са вером, побожношћу у њега долазе је: “разговор са Богом, песма Богу и служба Богу, јер је Господ рекао: “Где су двоје или троје сабрани у име моје онде сам и ја међу њима” (Мат. 18,20).

У светом храму ми водимо разговор, дијалог

са Богом. Зато се и каже да је молитва побожан разговор наше душе са Богом. Кад се чита свето Јеванђеље, то Господ Исус Христос кроз њега говори нама, а кад читамо молитве, тада ми говоримо Господу и решавамо проблеме нашег живота. Служећи Творцу света, Промислитељу и највећем Дародавцу кроз молитве и црквене песме ми се духовно хранимо, преображавамо и Богу приближавамо. Само у светом храму, на светом богослужењу налази се утеха за своје опустошено биће, ту је сигурност и ту се чује глас Христов који благо говори: “Чедо моје, греси су ти опроштени...” Ту сазнајемо да се наш живот не завршава физичком смрћу, већ васкрсењем. Ту се чистимо, лечимо и духовно хранимо. у храму се задобија Нада која нас чини снажним, Вера која нас спасава и Љубав која нас чини добротворним и миротворним. Зато нас Црква и позива: “Сви заједно хитајте у један храм Божији, једноме Жртвенику, једноме Исусу Христу” (св. Игњатије Богоносац), који каже: “Све што иштете у молитви верујући, добићете” (Мат. 21,22).

Света Црква као брижна мати, којој на срцу лежи брига за вечним добром њене деце, подиже храмове, врши богослужења и позива своју децу да им уредно и ревностно присуствују, у свом интересу, као што уредно хране тела своја, тако да уредно хране и душе своје. Из улоге и значаја који има храм и богослужење у нашем духовном узрасту и спасењу, (појачавају нас, просвећују, чисте, обнављају, лече, освећују, хране, јачају и сједињују са Богом) произилази наша насушна потреба да их са највећом љубављу, побожношћу и ревношћу посећујемо и према њима се односимо. Јер “само искуствено, благодатно упознаје се Црква кроз учешће у њеном животу”, каже велики православни богослов Сергиј Булгаков и препоручује: “Дођи и види”.

(Наставиће се)

ТЕКЕЛИЈИНО ЗВОНО

ИЗДАЊЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ПАРОХИЈЕ А Р А Д С К Е

• Текелијино звоно • Са благословом Његовог Преосвештенства Епископа будимског и администратора темишварског Г.Г. Лукијана •

Штампано у сарадњи са “Нашом речи”, уз подршку Савеза Срба у Румунији

Главни и одговорни уредник: протојереј ставрофор Огњан Павшић

Технички уредник - лектор: Божидар Панић

Сарадници: Сима Жарков, Жива Журић, Миливој Горник

Лектор: Србољуб Мишковић, прелом: Адријан Николић (Наша реч)